

De heks, de prinses, de draak en de prins.

Dit verhaal begint zoals alle verhalen beginnen met drie simpele woordjes. Die woordjes zijn: Er was eens. Laten we dus maar beginnen.

Er was eens... een heks die diep in een groot, donker, geheimzinnig woud leefde. Een woud, met grote, oude bomen en ondoordringbare struiken. Waar wolven tegen de maan huilden en waar draken kwamen, om hun eieren te leggen. In het midden van dat bos, of een klein stukje naast het midden, stond het huisje van de heks. Van buiten was het maar een bouwvallig hutje, met een scheve deur en een doorgezakt dak, maar van binnen.... Van binnen waren er prachtige zalen en ruime kamers. Ja, je dacht toch niet werkelijk dat iemand die kon heksen, in een krot zou wonen. Het is nergens goed voor om te kunnen heksen, als je er geen voordeel van hebt. De heks was trouwens ook niet lelijk en oud met wratten en een haakneus, welnee, ze was een slanke, jonge vrouw met een knap gezicht, lange blonde haren en ze ging gekleed in satijn en zijde en prachtig kant. Ook dat was natuurlijk hekserij. Alleen als je naar haar ogen keek of haar lach hoorde kon je iets van haar ware aard opmerken. Haar ogen waren koud en geniepig en als ze lachte klonk dat vals, als gebroken glas of een nagel over een schoolbord.

Nu wilde het geval dat de heks een dochter had, nu ja, geen echte dochter, maar een stiefdochter, feitelijk meer een dienstmeisje. Nu ik erover nadenk was het meisje eigenlijk slechts een voetveeg. Natuurlijk was ze in werkelijkheid een ontvoerde prinses, maar dat had niemand haar ooit verteld. De koning van het land had de heks, 16 jaar geleden, zijn hoofdstad uitgezet, waarop de woedende heks uit wraak, de pasgeboren dochter van de koning had gestolen. Zo kwam het dat het arme kind niet beter wist dan dat de heks haar moeder was. Een slechte moeder en een liefdeloze moeder, maar als je niets anders had, tja dan deed je het er maar mee.

Het meisje was knap, met lang blond haar en grote blauwe ogen, een prachtig figuurtje en zachtmoedig van aard. Hoe dat laatste mogelijk was na 16 jaar bij een gemene heks te hebben gewoond zal altijd wel een raadsel blijven. De prinses zelf, dacht trouwens dat ze ontzettend lelijk

was en dom bovendien. Dat werd haar door de heks een paar maal per dag verteld en aangezien ze nooit iemand anders zag of sprak, geloofde ze dat ook.

Haar echte vader en moeder hadden natuurlijk jaren tevergeefs gezocht naar hun dochter. Zij waren ondertussen de wanhoop nabij, want op de 16^e verjaardag van de prinses zou zij, volgens de traditie, voorgesteld worden als de troonopvolgster van de koning. Maar hoe zou dat kunnen als de prinses niet werd gevonden. De heks had, natuurlijk, heel andere plannen voor de 16^e verjaardag van de prinses.

Ik vertelde al dat draken in het woud hun eieren legden. Ja, er leefden draken, grote, gevaarlijke, vliegende monsters die hele koeien in één keer verslonden en een schuur met één ademtocht in vuur en vlam konden zetten. De draken waren magische wezens en magie, daar was het de heks om te doen. Met de magie van een draak, zou ze de machtigste heks ter wereld zijn, machtiger zelfs dan de grote tovenaars in de bergen. Een draak vangen was veel te gevaarlijk, maar je kon natuurlijk ook een ei stelen. Nu is het ook niet eenvoudig om een drakenei te stelen, maar de heks had tijd genoeg gehad om een plan te verzinnen. Een plan waarbij ze een prinses nodig had. Iedereen weet dat een draak dol is op jonge maagden en zeker als de maagd ook nog een prinses is. Draken ruiken dat gewoon en dan is er geen houden meer aan. Ze vergeten dan zelfs voor korte tijd hun eieren. En zo kwam het dus dat op haar 16^e verjaardag de prinses geen taart met kaarsjes en geen cadeautjes kreeg, maar in plaats daarvan werd ze vastgebonden aan een boom, in de nabijheid van een drakennest met 4 eieren en met een waakzame moederdraak. Terwijl de heks zich verborg in het struikgewas wachtte zij, tot de draak zich op de prinses zou storten om haar op te eten. Dat was de gelegenheid om een ei te stelen.

Nu zou je denken, dat is het einde van de prinses en daarmee het einde van het verhaal. En je zou gelijk hebben, als er niet een knappe jongeman was geweest, die hopeloos verdwaalt was in het grote, donkere woud. Hij

was van heel ver gekomen, van een heel klein koninkrijkje. Een koninkrijkje van maar één kasteel, of eigenlijk een kasteel van maar één toren. Er was niet eens een hoofdstad in het koninkrijkje. Wel een dorpje, een hoofddorpje zou je kunnen zeggen. De kasteeltoren en het dorpje lagen in een dal in de bergen, bijna onbereikbaar voor de buitenwereld. Het dal en de bergen eromheen, dan had je gelijk het hele land gehad. Het was te klein en te onbereikbaar om te veroveren en niemand had er dan ook interesse in. Dat was ook de mening van de knappe jongeman die eigenlijk de prins van het land was. Hij had de leeftijd om te trouwen, maar er was geen prinses te vinden die in een koninkrijk ter grote van een bergdal wilde wonen. Dat had hij ook tegen zijn vader gezegd, met als gevolg een flinke ruzie. Zijn vader vond namelijk, dat hij dan wel geen groot land had, maar dat hij wel een grote koning was en toegegeven, de koning was groter dan wie dan ook in het land. Zowel in lengte als in omvang. Bovendien zat hij op een grote troon, in de grootste ruimte van de hoogste (en enige) toren van het land en hij had een grote en vooral hoge kroon op zijn hoofd.

Het was een flinke ruzie geworden. Het ene woord haalde het andere uit, zoals dat vaak gebeurt bij ruzies. Het einde van de ruzie, was dat de koning zo boos werd, dat hij de prins het land uitzette. De prins moest maar een ander koninkrijk zoeken als dit koninkrijk hem niet beviel. Hij kreeg een paard en 24 uur om te vertrekken. Ha, had de prins daarop gezegd, geef mij maar een paar wandelschoenen en twee uur en ik ben het koninkrijk uit, want groter is het niet. En zo was het gebeurt en nu liep de prins op zijn wandelschoenen in het grote, donkere woud, hopeloos verdwaalt. Hij was niet snel bang, onze prins, maar hij hoorde aan alle kanten het gebrul van draken en het huilen van wolven. Wie daar niet bang van wordt, is of heel dom of stokdoof en de prins was geen van beiden. Elke stap bracht hem dieper het woud in, maar als hij stilstond kwam hij nergens en het woud moest toch een keer eindigen. In de verte zag hij licht schemeren. Hij hoopte dat daar het einde van het woud was. Helaas was het alleen maar een open plek in het woud. Een open plek, met in het midden een dikke boom. En aan die dikke boom stond een

huilend meisje vast gebonden. Ze huilde geluidloos, want aan de andere kant van de open plek stond een grote draak tussen de bomen. Dikke tranen biggelden over haar wangen, maar ze durfde geen geluid te maken. Ze was veel te bang om de aandacht van de draak te trekken. Je had het natuurlijk al geraden. Het was de ontvoerde prinses, die dacht dat ze de dochter van de heks was. De prins trok direct zijn zwaard en rende naar voren om de prinses te beschermen en de draak aan te vallen. Zo zijn prinsen nu eenmaal. Ze kunnen het niet helpen. Als er iemand in nood is of er is een draak te bevechten, dan rennen ze erop af. Zonder een plan te maken en zonder zich te verdiepen in het probleem of even na te denken, gaan ze het gevecht aan.

Nu is een draak heel moeilijk te verslaan. Een draak heeft namelijk een huid met heel veel harde schubben, waar geen zwaard doorheen komt. Je kunt een draak wel verwonden, maar om te doden zijn er maar drie plekken van belang. Een zwaardsteek in de buik is dodelijk, maar een draak op de grond houdt zijn buik laag, dus is het heel moeilijk om daarbij te komen. Een zwaardsteek in één van beide ogen is ook dodelijk, maar dan moet je op de nek van de draak zien te komen en vandaar omhoog klimmen naar de kop en dat vind de draak vast niet goed. Een zwaardsteek in de bek, omhoog naar de hersenen, is direct dodelijk, maar zie maar eens in de buurt van een vuurspuwende muil te komen. In alle gevallen is het het beste om een draak van achter te besluipen en pas zo laat mogelijk te laten weten, dat je er bent. Een verrassingsaanval als het ware. Als je ooit tegenover een boze draak komt te staan, weet je nu in ieder geval waar je aan moet denken, om hem te doden. En denk eerst even na voor je iets doet. Doe niet zoals de prins. Een prins heeft geen keuze, maar jij wel. Een prins moet zich nu eenmaal als een prins gedragen. Dat deed onze prins dan ook en dus dook hij er gelijk vol bovenop. Niets geen verrassingsaanval maar bijna een ver-assingsaanval. Hij kon nog net op tijd de vuurstroom uit de muil van de draak ontwijken. De draak stond gelukkig nog aan de rand van de open plek en had niet veel bewegingsruimte door al de bomen om haar heen. Haar vleugels kon ze door ruimtegebrek ook al niet gebruiken. De prins dook

tussen de bomen en struiken door en sloeg, waar hij ook maar een stukje draak zag, met zijn zwaard toe. Dat zorgde wel voor een heleboel groen bloed en een draak die alsmaar kwader werd, maar verder had het weinig nut. We laten de draak en de prins even rustig doorvechten. De prinses staat nog steeds aan de boom vast gebonden, maar is voorlopig buiten gevaar. Wij gaan ondertussen kijken hoe het met de heks is. Die zouden we bijna vergeten. Het gevecht tussen de draak en de prins was natuurlijk hét moment om een ei te stelen. De heks had zich vlakbij verstopt en sloop nu voorzichtig naar het nest van roodgloeiende stenen, waar 4 eieren lagen te broeien. Je weet natuurlijk dat de eieren van een draak worden uitgebroed door vuur. De moederdraak verwarmt, met haar brandend hete adem, de stenen om de eieren heen, zodat het net is of de eieren in een oventje liggen. Je kunt ze dus net zomin, met je blote handen pakken als een pan kokendheet water. Uiteraard had de heks hier rekening mee gehouden. Met een paar dikke ovenwanten pakte ze één van de eieren en legde deze voorzichtig in een van dik ijzer gemaakte doos, die ze met toverkracht heel licht had gemaakt. Op die manier kon ze met doos en al op haar bezem springen en snel ontsnappen voor de draak weer aan haar eieren dacht. En weet je, het was nog bijna gelukt ook. De draak was in gevecht met de prins, de prinses stond nog steeds vastgebonden aan de boom en kon niets anders doen dan toekijken. De heks zat al op haar bezem en steeg langzaam op. De heks zou de machtigste heks van de hele wereld worden en er was niets dat iemand kon doen om dat te voorkomen. De prinses keek hulpeloos toe. Meer kon ze niet doen of toch wel? Natuurlijk! Ze kon schreeuwen en dat deed ze dan ook. Ze schreeuwde en schreeuwde. Ze schreeuwde zo hard dat de wolven stopten met huilen, de draken stopten met brullen en de prins en de draak stopten met vechten. De prins keek naar de prinses en de draak keek naar haar nest, met nog maar drie eieren. De prinses keek naar de heks die langzaam boven de bomen van het woud uitsteeg. De prins en de draak keken naar elkaar en vervolgens volgden ze de blik van de prinses en toen zagen ze de heks. Direct begreep de draak dat haar vierde ei in de doos moest zitten en ze haalde diep adem. Ze rekte zich zover

mogelijk uit en blies een verzenkende vuurstraal uit die de heks frontaal trof. Met een ijzelijke gil ging zij in vlammen op. Haar bezem vloog nog een klein stukje door, voor die ook brandend naar beneden viel en de ijzeren doos met het kostbare ei viel tuimelend naar beneden.

Zonder te weten waarom rende de prins naar voren en wist op het laatste moment de doos te vangen, vlak voordat die met een klap op de grond zou vallen. Als dat was gebeurd, zou het ei zeker kapot zijn gegaan. En dat zou dan alsnog het einde van het verhaal zijn, maar gelukkig ging het ei niet kapot en daarvoor was de draak zo dankbaar, dat zij beloofde de prinses niet op te eten. In plaats daarvan zou zij de prinses en haar kinderen voor altijd beschermen, mits de prins met haar zou trouwen. Dat was geen probleem, want de prins en de prinses waren op het eerste gezicht verliefd op elkaar geworden. Dat gebeurt soms in verhalen. De prins en de prinses trokken naar de hoofdstad om te trouwen en daar werd de prinses herkend door iedereen die haar zag, want zij leek zoveel op de koningin, dat het al snel duidelijk werd dat dit de verloren prinses moest zijn. Ze werd uitgeroepen tot troonopvolgster en trouwde met haar prins. Zij werden de nieuwe koning en koningin van het land, kregen veel kinderen en het verhaal eindigt zoals alle verhalen horen te eindigen met deze woorden:

En ze leefden nog lang en gelukkig.

Oja, en het paleis van de heks werd weer van binnen en buiten een gewoon oud vervallen hutje.

